

Върлий тиранинъ грозно удари. . .
Около нази зрѣлише гробно,
Тѣжки вериги дрънкатъ по-злобно.

Робство! пакъ робство! Нѣма свобода,
Рани джлоки мжчатъ народа,
Верѣдъ пенетъ, кости. . . ние днесъ крачемъ
О, гусло моя, нека да плачемъ!!

Да плачемъ, както ний сме плакали :
Не ли днесъ сичко околъ насъ жали?
Полето съхне, Балканътъ вѣне,
Янтра въздиша, Марица стѣне.

Но да ли се тѣй мойта родина
Ще да въздиша като робиня?
Да ли пѣвецътъ се ще линѣ,
И до край пѣни тѣжни ще нѣе?

.

Не, не загина всяка надѣжда!
Въ мене живѣе вѣра гореща,
Тя ми придава тесъ чувства буйни
Тя сгрѣва, гусло, твоитѣ струни.

Вѣрвамъ да, вѣрвамъ че зарадъ нази
Дни по-честити сждбата нази,
Скоро яремътъ ще се разбие,
Светата правда пакъ ще надвие.

Тасъ грхвъ невинна, тамо пролана,
Ще се издигне върху тирана,
Въ яростъ и въ буря въ пламенъ и въ мълини
Потопъ ще стане да го погълни.

Тесъ майки клѣти, звѣрски распрани,
Тесъ дѣца дребни, грозно заклани,
Тесъ моми жални, ангели красни,
Въ пламакъ умрѣли, въ мжки ужасни;